ხელისგულისტოლა ზღაპრები

ბუ და ბულბული

მთელი ღამე თაგვებსა და ვირთაგვების ჭერაში გართული ბუ საამო სტვენა-გალობამ შეაშფოთა. ბულბულის წკრიალი სმენას სტაცებს და ნადირობა ავიწყდება, სანახევროდ მშიერი რჩება.

მიფრინდა ვარდის ბუჩქთან და ბულბულს უსაყვედურა:

-რაა, რომ მთელი ღამე თავს არ დებ? მე დღე მძინავს, შენ დღისით საკვების ძებნას უნდები, დაღამდება და დილამდე გალობ და გალობ.

-მე ამის ნიჭი დამამადლა გამჩენმა და ჩემი საქმე ხომ უნდა ვაკეთო?

-ნიჭი კი, მარა... არასდროს ისვენებ? მეც... კი, შენს სიმღერას რა სჯობს, მაგრამ სმენას ატკბობ, ნადირობის ჟინს მართმევ, უმადობას მმართებ და ვშიმშილობ .

-ასე რომ არ ვქნა, მღრღნელებს ხომ მთლიანად მუსრს გაავლებ?

-მერე, მაგას რა სჯობს!

-კი, მაგრამ მერე რაღას ჭამ? შიმშილით ხომ მთლად სული გაგძვრება?!

ბუ დაფიქრდა: ბრძენი ბრძენია, ჭკუის სწავლა იმასაც სჭირდება.

შაშვი და ყვავი

ბუჩქებში მომღერალ შაშვს ხის კენწეროდან ყვავმა გადმოსძახა:

-ვერ ვიტყვი, რომ ცუდად გალობ, მაგრამ უნდა გაჩუმდე.

-თუ ცუდად არ ვგალობ, რატომ უნდა გავჩუმდე?! -გაუკვირდა შაშვს.

-იმიტომ რომ, როცა შენ მღერი, მე აღარავინ მისმენს.

-ამიტომ მე არ უნდა ვიგალობო და შენ უნდა იყრანტალო?! -აჭახჭახდა შაშვი.

ბუ და კოდალა

კოდალამ, ტყეს რომ გულდაგულ უმკურნალა, დაღლილმა ბებერი ცაცხვის ფუღუროს საძრომზე დააკაკუნა.

– ვინაა, რომ მყუდროებას მირღვევს? -გაანჩხლდა ბუ. -არ იცით, რომ ბრძენი ვარ!

– ვიცი, ბრძენთა ბრძენი ხარ, მაგრამ ამდენი არაფრის მაქნისი რომ

აღმა-დაღმა დაფრთხიალობს, დაწრიალობს, უსტვენს და გარეწრობს, გამოდი და დაარიგე, ჭკუა ასწავლე, ფუღუროში ნუ იმალები.

– ვინც ჭკვიანია და სიბრძნე უნდა, ფუღუროშიც მომძებნის და ვისაც არაფრის გაგონების და გაგების უნარი არა აქვს, დღე და ღამე რომ უქადაგო და ეჩიჩინო, მაინც სულელად დარჩება! - გამოსძახა ბუმ.

დათვის სიმღერა

ბობმორა, გაზულუქებულ დათვს უჭამია, უსვამს, სკა გაუძარცვავს, თაფლი უსვლეპია, გამტყვრალა, ტყეში აღმა-დაღმა დაბაჯბაჯებს და დაღრიალებს:

დათვი ვარ და რა დათვი ვარ!

სულ მალაყებს გადავდივარ.

დარდი გულს არ ეკარება,

მიყვარს ლხინი, დროსტარება.

უქეიფოდ არად ვღირვარ,

დათვი ვარ, დარდიმანდი ვარ!

გამოცვივდნენ დაზაფრული ტყის ბინადარნი და აყვირდნენ:

– რა ამბავია, რა გაღრიალებს, ხიდან ხომ არ ჩამოვარდი და კისერი მოიტეხე, ან დაჭრილი ხომ არ ხარ!

– რა, არაფერი მიჭირს, მხეცივითა ვარ და ვმღერი.

– ეს სიმღერაა? დაგვზაფრე ხალხი!

– არ ვიცი რაა, ჩემი გულის ჭიას კი ვახარებ და...

– შენი გულისას ახარებ, მაგრამ რას გვერჩი, თავს რომ გვაბეზრებ და ჩვენი გულის ჭიას ჰკლავ?!

კუ

მართალია, კუ კი ვარ, ფეხებს ძლივს დავათრევ, დავღოღავ, მაგრამ ჩემი საქმე ვიცი. ჩემი

სახელი მაქვს, ჩემი კარი და ციხესიმაგრე, გამოზომილი, პერანგივით მორგებული, არც მეტი, არც ნაკლები. ერთი ვარ და ერთოთახიანი მაქვს.

ორთახიანი რომ მქონდეს, რომელში ვიცხოვრო, ორად ხომ არ გავიყოფი და გავორდები. გაორებული ვიგინდარა ხომ დაღუპულია.
არიან მხეცები, დარბიან, დაძვრებიან, იპარავენ, იგლიჯებიან, ძარცვავენ და უშველებელ ბუნაგებში ეზიდებიან, რომ როგორმე ამოავსონ. მე, გზაში დაგდებულიც რომ ვიპოვო, ხელს არ ვახლებ, სად შევინახო! სხვისი არაფერი მინდა. ჩემსას კი, არავის გავატან. ტურა-მელა კი არა, მგელი რომ მგელია, ვერაფერს დამაკლებს. ირბინონ, იძუნძულონ, იავკაცონ, რაკი მეტი ჭკუა არა აქვთ. მე ნელ-ნელა ვივლი და ბოლოს ვნახოთ, ვინ რასთან და ვისთან მივა.

არ ვიცი ბაბუისაგან თუ ბაბუის ბაბუისაგან მაქვს გაგონილი: თუ გეჩქარება, ნელა იარეო! კი, ამას ჩემი წინაპარი... ვინც კეთილსინდისიერად იცხოვრა, ის იტყოდა.

სპილო და მელა

ეშმაკმა ჭკვიანმა მელამ იფიქრა: ლომი რომ მსხვერპლს ძვალ-რბილიანად ნთქავს და კბილის გასაკრავს არაფერს გვიტოვებს,მეფედ რომ ბალახის მჭამელი სპილო იყოს, ხომ ავშენდით, მძორი თავზესაყრელად გვექნებაო.

მიადგა ვეება სპილოს და ეუბნება:

– თუ მეფობა ძალა და ღონეა, შენა გაქვს, შენი მომრევი ცხოველებში არავინაა. Lლომს რომ ხორთუმი დაავალო და მიწას დაანარცხო, ან ფეხი დაადგა, გათვებულია მისი არსებობა. თუ სადმე სამართალია, მბრძზანებელი შენ უნდა იყო.

– ძალა და ღონე კი, მაგრამ მე კეთილი ვარ.

– მერე, მაგას რა სჯობს!

– გულჩვილი ვარ, სისხლის დანახვაზე ვიზაფრები.

– აბა, ავი, გალღრძო, სისხლისმსმელი და უსამართლო გჯობს?!

– უსამართლო არა, მაგრამ სამართალმაც რომ მოითხოვოს, სისხლს მაშინაც ვერ დავღვრი. ამიტომ სჯობს, ახლა შენ წახვიდე და როცა ქათმის, ბატის, ბაჭიებისა და ვირთაგვების ჭამას გადაეჩვევი, როცა ჩემსავით ბალახის ჭმას დაიწყებ, მერე მოდი და მაშინ გადავწყვიტოთ: მეფედ სპილო უნდა იყოს თუ ლომი!

მგელი და დათვი

უღრან ტყეში, პანტის ძირას, დათვი იწვა და თვლემდა.

საიდანღაც მგელი გამოძუნძულდა.

– ოო, რა კარგი ჰქენ, რომ გამოჩნდი. დანაყრებული ვარ, მოდი, ვიმუსაიფოთ, შენ დღე და ღამე დაძრწიხარ და იცი ტყეში რა ხდება.

– რა მემუსაიფება, შიმშილით სული მძვრება!

– მაგის დარდი ნუ გაქვს. აგერ, ხეზე ავალ და პანტას დაგიბერტყავ.

– პანტა და მაჟალო კი არა, ისე ვარ დამშეული, მთელი მსუქანი ცხვარი არ მეყოფა.

– ამიტომაც ხარ მუდამ მშიერი! -თათი ჩაიქნია დათვმა და მეორე გვერდზე გადაბრუნდა, მგელთან მასლაათს ისევ თვლემა ამჯობინა.

მგელი და ხოხობი

ის-ის იყო, რომ ტყიდან უმშვენიერესი ხოხობი გამოგოგმანდა და იქვე, ნარ-ეკლებში

ჩასაფრებული სამი დღის მშიერი მგელი ნახტომისთვის წამოიმართა.

მართალია, საკბილო ცარიელ მუცელს ვერ ამოუვსებდა, მაგრამ სულ არარაობას მაინც სჯობდა. ამ დროს ხასხასა მინდორზე დილის მზის ოქროს სხივები დაიღვარა, ცვარ-ნამი მარგალიტებად აქცია და ხოხობი თვალისმომჭრელად ბრწყინვალებით შემოსა.

კისერ გაშეშებულ მგელს, მისდა გასაოცრად, ხელი მოეცარა: ნახტომი გააკეთა, მაგრამ

ნადავლსვერ მისწვდა. ხოხობმა ფრთები რომ გაშალა, მგელმა, ისევ და ისევ მისდა უნებურად, უკანაც კი დაიწია.

ფრინველი კი არ აფრინდა, კოცონად აბრიალდა, ცაზე მეორე მზესავით აენთო.

მგელი იდგა მარგალიტ-ბრილიანტებით მოფენილ ველზე და მზესა და ხოხობს მიშტერებულს ვერაფერი გაეგო. Aარასოდეს რომ თავისთვის არ უპატიებია, ახლა ეღიმებოდა, არც ხელის მოცარვას ნანობდა და სამი დღის მშიერს მადაც დაჰკარგვია. ბოლოს, თავი გაუგებრად გადააქნია: ალბათ, მგელი რომ არ ვიყო, მივხვდებოდი, რა ხდება და რა დამემართა.

ხელის ჩაქნევა, იქაურობის გაცლა დააპირა, მაგრამ ამ ცისა და მიწის შემყურემ ფეხი ვერ მოიცვალა.

არადა, ახლომახლო თვალსაწიერზე სხვა არავინ იყო, რომ ეკითხა რა სჭირდა, რას უღიმოდა, ან მინდორს, ცასა და მზეს, ან კიდევ უარესი, სამი დღის მშიერ, ხელმოცარულ მგელს არ უხაროდა... მიწას და ცას რა მადლი მოეფინა, რამ შეცვალა, მტაცებელი რამ აღაფრთოვანა!...

ბებერი მგელი

ერთი რუხი მგელი დაბერდა, დაჩაჩანაკდა, მუხლმა უსუსტა, კბილებიც კი დაუცვდა

და გადაწყვიტა: მეყო მგლობა, ბოროტებას დავანებებ თავს და სიკეთის გზით ვივლი: ვიმარხულებ, მოვინანიებ, ვინძლო გატეხილი სახელი მოვიშორო და ზნეკეთილისა დავიმკვიდროო.

უნდა ტყის ბინადარი ამცნოს, მგლობას თავი დავანებე,ნურაფრის შიში გექნებათ, ცა ქუდადაც თქვენი იყოს და დედამიწა ქალამნადო.

გაიგეთ, დაიჯერეთ, რომ აღარავის ვერჩიო.

მაგრამ, ვის გინდა რომ გააგებინო.დაინახავენ თუ არა, ყველა თავქუდმოგლეჯილი კისრიტეხით გარბის.

_ ნუ გეშინიათ, ის აღარა ვარ, რაც ვიყავი, ის აღარა ვარ, რაც გახსოვართო!

_ მაშინ, ვინ ხარო? _მოაძახეს

_ მგელი ვარ, მაგრამ რაც ვიყავი, ის აღარაო

_ მაშინ, ვინ? კურდღელი, შველი, ჯეირანი თუ ირემიო?

_ მგელი, მაგრამ კეთილი, მარხული, ლმობიერი...

შეჩერდნენ და დააჩერდნენ. Aრავითარი ისა და ესა, ხედავდნენ _მგელია. მოკურცხლეს და გაუჩინარდნენ. დადის საწყალი, დაძუნძულებს და დაყმუის:

_ გაიგეთ, ის აღარა ვარ. გაიგონეთ, მგელი ვარ, მაგრამ ის, რაც ვიყავი, აღარა ვარ, სათნო ვარ, ალალ-მართალიო!

ვინ დაგიჯერებს; მგელი იყო და იძახო _ მგელი არა ვარო!

ირემი და ტურა

ერთმა მშვენიერმა ირემმა რომ მეორე, უმშვენიერეს ირემს ფოთოლი მოუკითხა-შენც

ბევრი გაქვს, მაგრამ ჩემგან გეამებაო, მართლაც სულ სხვა სიოამოვნებითა და გემოვნებით შეექცა. მეორე დღეს იმ მეორე ირემმა პირველს მოართვა ძრვენი, ისევე დიდად გაახარა და დაანაყრა, როგორც წინა დღით პირველმა.

ამის შემდეგ ეს თითქმის ყოველდღე მეორდებოდა და ისე მოუთმენლად ელოდნენ ერთმანეთის მოსაკითხავს, თითქოს უდაბნოში ბინადრობდნენ და მოკოთხულის ამარა ყოფილიყვნენ.

სხვა ბალახბულახს პირს აღარც კი აკარებდნენ და იმ მცირედი ძრვინითაც კმაყოფილნი თავს ლაღად გრძნობდნენ.

იქვე, იმ ტყეში, ტურას სორო ჰქონდა, მათ მიკითხვა-მოკითხვას თვალს ადევნებდა და გაოცებულმა იკითხა:

_ რაა, რომ ერთმანეთის საცოდავი ძრვენის გარდა არაფერს ჭამთ, ვითომ ირგვლივ ფოთოლი და ნეკერი თავზე საყრელად არ იყოს!

_ ეჰ! -სინანულით ამოიხვნეშეს ირმებმ. -ტურებმა, მელიებმა და მგლებმა რა იციან მეგობრის სიყვარულით მოძღვნის ფასი. ერთმანეთს პირიდან გლეჯთ, ყოველი ლუკმა სისხლის ფასად გიჯდებათ. მუცელი და ბუნაგი ვერაფრით ამოგივსიათ, რასაც მოიხელთებთ, ძვლებიანად ნთქავთ და მაინც მშიერ-მწყურვალი დაწანწალებთ.

ძერა და ღაჟო

ვეება მუხის ტოტზე ძერა დაფრინდა. ატყდა ფრინველების წიოკობა და ტრიალ-წრიალი, ვინ სად შეაფარა თავი და ვინ სად დაიმალა. სარის წვერზე კოპწიად ჩამოსკუპებულ ღაჟოს არაფერი დაუნახავს და როცა ირგვლივ ყველა შემოეცალა, მიიხედ-მოიხედა, მუხაზე ძერას მოჰკრა თვალი. მასაც უნდოდა თავის შველა, მაგრამ ატყობს, ზედაც არავინ უყურებს.

_ ნეტავ სად გარბიან, ვინაა რომ ერჩით, ასეთი კეთილი და სათნო ფრინველი რატომ აფრთხობთ?!

_ ბდღვნად არ ღირხარ, შე სულელო, თორემ ნახავდი რა კეთილი და სათნოცა ვარ!_ დაიკივლა ძერამ და ნადავლის საშოვნელად სხვა მხარეს გაფრინდა.

ვეფხვი და წრუწუნა

იყო ერთი წრუწუნა და სორო იქვე, ბრდღვინავი ვეფხვის ბუნაგთან ჰქონდა.

როცა მძვინვარე ნადირის ღრიალს გაიგონებდა, სოროდან გამოძვრებოდა და შიშისაგან გულგახეთქილ, კისრისტეხით გაქცეულ ცხოველებს სიბრალულითგასძახოდა:

_ რა გჭირთ, რა გაშინებთ, სად გარბიხართ! უკან, უკან მოიხედეთ და დააკვირდით. კატა რატომ გგონიათ, ერთი კეთილი, ჩვეულებრივი ვეფხვია. გაიგონეთ, გაიგეთ, კათას ჰგავს და მეტი არაფერი. რა ხანია მაგის ბუნაგის წინ ვცხოვრობ და თათი არ დაუკარებია, ის არაა თქვენ რომ გგონიათ, დაიჯერეთ, რომ არაა კატა! _გულდაწყვეტილი თავს სინანულით იქნევდა:

_ეს გაუგებრები, ტყუილად იხეთქავენ გულს და კისერს იტეხავენ. რა ვუყო, რა ვუშველო,

რით გავაგებინო, როცა ვყვირი და ვეძახი _ სად გარბიხარ, თქვე უბედურებო, რამ დაგაფრთხოთ და დაგზაფრათ, რამ დაგაბრმავათ, თვალი გაახილეთ... თქვენ კატისა სთქვით, თორემ ვეფხვს რა სჭირს საშიში და თავზარდამცემი?! სიცოცხლეს რად იმწარებთ! გონს მოეგეთ, თქვე უგუნურებო თქვენა...

ვერავის რომ ვერაფერს აგებინებდა, ხელჩაქნეული სოროში ბრუნდებოდა და ბუზღუნებდა: გული არ მითმენს, თორემ მაგათზე ყველაფერი ახია, რომ კატას და ვეფხვს ერთმანეთისგან ვერ არჩევენ და ანსხვავებენ.

გედი და გველი

კამკამა, ცისფერ ტბაზე რომ მოოქროვილი, ქუნქულა ღრუბლებიდან ქათქათა თეთრი გედი დაეშვა, ნაპირზე გაწოლილმა ბებერმა გველმა მარტო თავი ლი არ წამოსწია, მთელი ტანით წამოიმართა, აყელყელავდა და შესძახა:

_ რა სიხარულია, რა ბედლიერებაა! _ და ისევ აიწია, მთლად კუდზე დადგა.

გაოცებულმა გედმა კისერი მოიღერა:

_ შენ ზეამბობენ, ბრძენიაო.

_ მერედა, სიბრიყვე, ან უვიცობა რა შემამჩნიე?

_ ისე ყელყელაობ და მაღლ-მაღლაიწევ, თითქოს გაფრენას აპირებდე!

_ არა, _იუარა ბრძენმა _ არც ისე უგუნური ვარ, არ ვიცოდე, რომ ვერასოდეს გავფრინდები, მაგრამ იმის ჭკუა_გონება კი მაქვს, ვინც ასე მშვენიერია და ასე თვალწარმტაცადA დაფრინავს, მისი ფასი ვიცოდე და დაწოლილმა და მთვლემარემ არ ვუყურო.

_ ასე დიდი ბედნიერებაა, რომ დავფრინავ?!

_ ვისაც მშვენიერებით აღტაცება შეუძლია, ის უფრო ბედნიერია ვინემ თვითმშვენიერება!

მელა და ტურა

მთის ერთ ვიწრო ბილიკზე მელა და ტურა კინაღამ ერთმანეთს შეასკდა.

_ როგორ გაბედე, რომ გზა არ დამითმე! _ გაჯავრდა მელა.

_ დამეთმო, ეკალ-ბარდებში გადავსულიყავი და ტყავი დამეხია? რომელი ლომი და ვეფხვი შენ ხარ!

_ არა, მაგრამ მელა ვარ!

_ მელა რომ ხარ... მე ტურა ვარ!

_ მერე, მელა და ტურა ერთია?!

_ რაც შენა ხარ, მეც ის ვარ.

_ როგორ ბედავ! _ აჩხავლდა მელა.

_ მეც შენსავით ვთხრი სოროს, შენსავით ვნადირობ, ვიჭერ თაგვებს და ვირთაგვებს; ვიპარავ ქათამს, იხვს და ბატს. სხვა რა, ხორცი არც შენი ვარგა

და არც ჩემი.

_ მაგრამ ტყავი?..

_ რა ტყავი?! _ დაიბნა ტურა.

_ ტყავი და კუდი... შენი გაქუცული კუდი კუდია? შენი არც ტყავი ვარგა და არც ბეწვი.

_ ტყავი, კუდი და ბეწვი კი, მაგრამ...

_ შენი არც ტყავი, არც კუდი, არც ბეწვი ვარგა და გზა მე დამეთმო?! და ასეთი ტყავი ეკალ-ბარდებზე დამეხია, ლომსა და ვეფხვსაც რომ შეშურდებათ?!

უგუნურო, შენ რომ არა გაქვს, ვისაც აქვს, იმის ფასი და ღირსება მაინც არ უნდა იცოდე?!

_ შენი ტყავი და კუდი ჩემსას დაგლეჯილიც აჯობებს და ჩემს უვარგის

ტყავს და გაქუცულ კუდს კიდევ დაფხრეწა და დაგლეჯა უნდა?! _ აკივლდა ტურა.

ორი მელა

მელა შეხვდა მელას.

_ გამარჯობა, დაია!

_ გაგიმარჯოს დაიკო!

_ როგორ გიკითხო?

_ როგორც მკითხულობ. შენ როგორა ხარ?

_ როგორც შენ მკიტხულობ.

_ მშიერი ხარ თუ მაძღარი?

_ მშიერიცა ვარ და მაძღარიც, შენ?

_ მეც, მაძღარიც და მშიერიც.

_ როგორაა საქმე?

_ კარგადაც და ცუდადაც. შენი...

_ ასევე, ცუდადაც და კარგადაც.

_ შენიანები როგორ არიან?

_ რა გითხრა, ხან ასე, ხან ისე. შენიანები?..

_ ისინიც ხან ისე, ხან ასე.

_ საით გაგიწევია?

_ საითაც თვალები იხედებიან. შენ, საით?

_ საითაც ფეხები წამიყვანს.

ვერც ერთმა ერთმანეთისა, ვერც ქვეყნისა, ვერაფერი გაიგო.

ჭავიდნენ.

გულდაწყვეტილნი დაშორდნენ ერთმანეთს. არადა, ორივე ჭორიკანა იყო, მაგრამ ძნელია, როცა ორივე მაყუარაა და იცის, ვერც ერთი მოატყუებს და ვერც მეორე. სიმართლე კი, რომც თქვან, არც ერთს არ დაეჯერება, რაკი სიმართლის მთქმელი რომ იყვნენ, მატყუარებიც არ იქნებიან.

კუ და ლოკოკინა

დაღლილ-დაქანცული კუ, როგორც იქნა, ლპკოკინას გადაეყარა და სული მოითქვა.

_ ძლივს არ გიპოვე?

_ მოხარული ვარ რომ მეძებდი. რა ხანია არავის გავხსენებივარ.

_ არც მე ვახსოვარ არავის და ამიტომ არიან სულელები.

_ სულელები არიან და იმიტომ?!

_ შენსა და ჩემს გარდა ყველანი, რაკი არ იციან ვინ უნდა ახსოვდეთ და ჭკუა ვისგან ისწავლონ.

ლოკოკინამ რქები მოწკურა.

_ ვითომ, ასეთი ჭკუის კოლოფები ვართ?!

_ სწორედაც სავსე ჭკუის კოლოფები!

_ მოხარული ვარ, მაგრამ... ვითომ რითა ვართ ჩვენ ასე გამორჩეულნი და გონებით დაყურსული?

_ იმით, რომ ჭკუა გვდის და გადაგვდის!

_ საწყენად კი არ გეუბნები, მაგრამ ჭკვიანი და ბრძენიაო, ჩვენზე რომ ეთქვათ, რაღაც, არ გამიგონია.

_ იმიტომ, რომ ჭკუა არ ეკითხებათ და მომხვეჭელები, მძარცველები, გაუმაძღარი მგლეჯელები არიან.

_ ასეთი, რა თქმა უნდა, ბევრია, მაგრამ გონიერება და სიბრძნე კუსა და ლოკოკინასი კი არა, გველისა გამიგონია.

_ არც ისაა ბრძენთა ბრძენი. ვეძებე, სანამ შენთან წამოვიდოდი.

ვეპოვე, ხვრელი და ვუძახე, მაგრამ, შინ არავინაა. იქვე ხვლიკი ბრიცავდა თვალებს და ვკითხე: ბრძენი, სად დაბრძანდებ- მეთქი? რატომ ბინაში არაა_თქო?!

_ აქ თუ არაა, მეორე ხვრელში იქნებაო. _და მიმასწავლა.

_ იქ რომ არ იყოს_თქო?

_ მაშინ მესამეშიო.

_ გადაიარა?! ეგ თუ ბრძენია, მაშინ მე და ;ოკოკინა ბრძენთა ბრძენი ვუოფილვართ! რად უნდა სამი და ოთხი ბინა. ჩვენ, მე და ლოკოკინას, თითო ოთახი დაგვაქვს, ისიც პერანგივით მორგებული და ზურგზე მოკიდებული.

ხვლიკმა ისევ დაბრიცა თვალები:

_ თქვენს გარდა ყველას ასე აქვს: ორი, სამი, ოთხი...

ამიტომა ხართ ჯოჯოები, ქვეწარმავლები_მეთქი!

რატომ ჯოჯოები და ქვეწარმავლები?! Aრწივი რომ არწივია, სამი_ოთხი უშველებელი ბუდე აქვთ. ხან ერთში დებს კვერცხებს, ხან მეორეში და ხანაც მესამე _მეოთხეშიო.

ის არწივით თქვენნაირი გაუმაძღარი ყოფილა! _ჩავიქნიე ხელი და შენსკენ გამოვწიე.

_ ესენი ვინ არიან? ვისა აქვს მასეთი, მშვენიერი სადაფის სახლი, ან ჩემისთანა ბაკანი, მაგრამ მესამე_ მეოთხერზე რომ გქონდეს, რა ვქნათ, რომელში ვიცხოვროთ, ორად გავხლიჩოთ, სამად თუ ოთხად?

_ დახლეჩისა და დანაწევრებისაგან ღმერთმა დაგვიფაროს!

_ ჩვენ ჩვენი სახლები გვიფარავს, მაფრამ ესენი ღმერთმა რომ დაიფაროს, ხვრელები, სოროები, ბუდეები და ბუნაგები დახლეჩთ და დაანაწევრებთ, გაორებთ და გაორგულებთ..